

[Lone Dybkjær]

at der er kommet et forlig. Ja, det kan godt være, de har et medansvar for, at der på et eller andet tidspunkt ville være kommet et dårligt forlig, men de har i hvert fald ikke noget medansvar for dette forlig. Det synes jeg da også de konservatives udspil viser. Det, de konservative havde gjort, var jo at lægge de to decembersituationer sammen, om jeg så må sige, A. P. Møllers tilbud og regeringens tilbud, og så flettede man det sammen på en eller anden efter konservativ opfattelse fornuftig vis, og så sagde man, at dette var et mæglingsforslag. Der er nu et ganske stort skridt fra det forslag, som de konservative kom med, og så dette her. Det er på flere principielle punkter helt anderledes.

Så skal jeg gå over til vores egen holdning til denne forligsaftale, som den foreligger.

Det radikale venstre ser positivt på den opnåede forhandlingsløsning. Vi synes naturligvis ikke, at den er så god, som vi kunne ønske det, men over for det står der en opslidende retssag mellem samfundet og A. P. Møller, som under alle omstændigheder ville have virket meget belastende både for arbejdet her i folketinget og for regeringens arbejde, og den ville have haft en række følgevirkninger ude i erhvervslivet af uheldig art.

Aftalen er naturligvis klart bedre end 1976-aftalen, men det skulle der jo heller ikke så forfærdelig meget til. Den er også bedre, som jeg har været inde på, end det udspil, der kom i december, og derfor synes jeg, vi må sige, at hele processen til syvende og sidst har været gavnlige for samfundet. Det er også åbenbart for mig, at det ikke ville have været muligt at nå et – trods alt – så godt resultat, hvis ikke der havde været tilkendegivet et flertal for lovindgreb.

Dette er også en slags svar til hr. Arne Christiansen, som undrede sig over, hvorfor man skulle gennem hele denne proces. Ja, hvad i alverden skulle man ellers have gjort? Hvad andet skulle regeringen have gjort for at få et strammere forhandlingsresultat end det, regeringen gjorde her?

Jeg skal herefter kommentere nogle punkter i aftalen, som jo i det væsentlige drejer sig om arealtilbageleveringen og hermed efterforskningen, olierørledningen, forkøbsretten og udvindingstakten, og endelig skal jeg nævne et par punkter omkring voldgift og DeGolyer & MacNaughtons rolle i dette og til slut noget om genforhandlingen.

Det er jo klart, at A. P. Møller gennem denne aftale har fået en gunstigere arealtilbagelevering, end det var forudsat i lovgivningen. Dels er tilbageleveringsfristerne øget med et år dér, hvor der ikke gøres fund, dels er der kommet nogle øgede tidsfrister de steder, hvor der er gjort fund. Der skal ikke herske tvivl om, at vi gerne havde set en strammere arealtilbagelevering, men vi må på den anden side gøre os klart, at skal der opnås en forhandlingsløsning, kan ikke alle krav opfyldes.

Det egentlige problem ligger formentlig i den ene procent af koncessionen, som det udtrykkes på én måde, eller 10 pct. af det gode område, som andre udtrykker det, som A. P. Møller får lov til at beholde til henholdsvis år 2000 og år 2012. Vores bekymring her er naturligvis, om det vil medvirke til, at det bliver vanskeligere at tiltrække nye bevillingshavere. Dette kan naturligvis først vise sig i løbet af nogle år, men jeg tror også, der er en risiko for, at det vil vise sig at være det svage led i aftalen. Men vi erkender åbent, at det er meget svært at se, hvordan samspillet bliver mellem denne ene procent og så de øvrige tilbageleveringsfrister, som senest er i 1986.

Det overordnede mål, vi har haft i forbindelse med ændringen af koncessionen, er, at efterforskningstempoet øges, og det mener jeg opnås ved dette, enten ved at A. P. Møller øger efterforskningstempoet, fordi arealerne skal leveres tilbage, eller ved, som nogle påstår, at A. P. Møller ikke øger efterforskningstempoet, men så ved, at nogle af de gode arealer derved går tilbage til andre bevillingshavere.

Summa summarum kan jeg ikke se andet, end at der i hvert fald i løbet af nogle år vil ske en stærk stigning i efterforskningen i Nordsøen.

Så er der spørgsmålet om olierøret. I aftalen er her lagt en transportafgift på 5 pct., og denne procent kan, da den er en del af aftalen, ikke ændres. Jeg er godt klar over, at regeringen hele tiden har sagt, at der ikke var tale om et fiskalt element, men jeg må på den anden side sige, at jeg hele tiden har opfattet det som et fiskalt element, og jeg synes måske, det er uheldigt, at man på denne måde har fraskrevet sig retten til at ændre på procenterne.